

Střelil pohledem po otci Isidrovi, který okamžitě začal předstírat, že je soustředěný na dřevěný kříž. „Dobře tedy, drahá dcero... Bůh miluje spravedlivé, ty nejlepší, a klade na ně nároky.“

Opřela se lokty o stůl a bradu položila do dlaní. Její tvář vyzařovala žalost. Páter Bartolomé naléhal:

„Copak nechápeš? Je to prosté: jenom ti nejlepší se dokáží překonávat ve věrnosti a v poslušnosti; pouze ti nejlepší šíří svým utrpením Kristovu slávu. Hříšníci a lidé nehodní neznají utrpení, dokonce se rouhají a zbavují se ho. Bůh si tě vyvolil, drahá Aldonzo. A tebe napadlo..., to, co víme.“

Začaly jí téct slzy. Páter Bartolomé si dlouze povzdechl, zvedl tlapy z kolen a vstal. Kocour sklouzl na podlahu a drze pochodoval po Franciskově mapě. Hoch měl chuť vytrhat mu vousky. Otec Isidro a Aldonza také vstali. Duchovní odešli a dům se opět ponořil do prázdnoty.

• • •

Francisco se pokouší dotknout ruky dobrotivého otce Urueña, ale řetězy změni jeho snahu v pouhé nezměrné úsilí.

„Co mi chcete říct?“ pobízí ho mnich.

„Kněz je připraven uchovávat tajemství, je to tak?“

„Právě tak, synu.“

„A když vás o to někdo požádá, je to ještě silnější povinnost?“

„Tajemství zpovědi je neporušitelné,“ recituje.

„Než se vám ze všeho vyzpovídám,“ pomalu pronese Francisco, „ptám se vás, zda uchováte tajemství, které vám sdělím.“

Duchovní si hraje s křížem.

„Jsem kněz a jsem povinen zachovávat Boží přikázání.“

Francisco si opět povzdechne. V hloubi mučené duše mu nevěří. Ale boj od něj vyžaduje jít stále vpřed. Natáhne nohy spoutané v okovech a ruce pozvedne k hrudi. Zvedne hlavu a začne rozhrnovat tíživý závoj.

Otec Urueña otevře ústa a velké, velmi velké oči.

Knihy zůstaly šest měsíců v truhle, nedotčené. Šest měsíců. Francisco to počítal v církevním kalendáři.

Jednoho rána se objevil sluha pátera Bartolomé a oznámil, že jeho pán dnes odpoledne přijde na návštěvu. Podivné, neboť své návštěvy nikdy neohlašoval předem. Tentokrát to však udělal, protože přijde v doprovodu jakéhosi bakaláře, který právě dorazil z Limy. V domě vytryskl paprsek optimismu. Konečně budou mít zprávy o donu Diegovi. Nepochybně něco přináší, proč by jinak nějaký bakalář pospíchal do prázdného obydlí nečisté rodiny?

Páter Bartolomé s kocourem obíhajícím sutanu pokynul a očekávaný bakalář překročil práh. Na okamžik se zastavil, aby si prohlédl patio, vinné loubí, vodní nádrž, a ujistil se, že přijímací salon se jako obvykle nachází na pravé straně.

Na hlavě měl klobouk ze Segovie, kalhoty z jemného sukna a černý pláštík. Bez pozdravu, bez toho, že by se seznámil s těmi, kdo na něho s očekáváním hleděli, zamířil do salonu a posadil se. Znuděným zrakem přelétl nerovné zdi, na nichž dříve visela zrcadla a obrazy. Nevstal, ani aby pozdravil Aldonzu: pouze pohnul hlavou. Zaraženě mu nabídla obcerstvení, on však suše požádal, aby mu jen ukázala knihy.

„Knihy?“

„Ano, knihy, které prodáváte. Páter Bartolomé mi o tom řekl.“

Kněz si položil kocoura na suknicu, hladil jej po srsti a přikyvoval. Oči jako by říkaly „pospěš si, ženo, přivedl jsem ti vytouženého kupce.“ Ale Aldonza chtěla zprávy o manželovi. Soudili ho? Vrátil se brzy? Děti se natlačily do dveří, rovněž dychtivé. Lima byla tak daleko, „a vy přicházíte odtamtud.“

Kavalír se poškrábal na temeni a prohlásil, že nemá ponětí o osudu jejího manžela, že jí nemá co říct. Aldonza překřížila prsty na znamení štěstí a prosila ho, aby se nezlobil: vždyť nežádá podrobnosti, jenom nějakou zprávu. Kavalír